

ความทรงจำของนักรบไฟ

written by ไรฟาง | ตุลาคม 7, 2023

เขาลอดออกจากอุโมงค์สู่ห้องโถงใหญ่ ไล่สายตาไปตามตู้กระจกทรงกระบอกล้ำโหลสำหรับบรรจุซากสิ่งมีชีวิตอย่างเลื่อนลอยเคลิ้มฝัน ผู้คนบางตากว่าหลายปีก่อน ยืนดูตื้นตันตื้นตันบ้างประปราย ส่วนมากมักเป็นครอบครัว นำเสียดายที่ทางพิพิธภัณฑ์ประกาศจะเลิกกิจการในเดือนหน้า เขานึกเศร้า แล้วจู่ๆ อากาศที่ซาซายก็กำเริบขึ้น เท้าแข็งก้าวไม่ออก เขาพยายามพยุงตัวด้วยไม้เท้า กัดฟันลากร่างท่วมไปยังเก้าอี้ยาวหน้าตู้จัดแสดงพันธุ์ไม้ น้ำข้างกันมีหญิงสาวผมยาวแดงนั่งอยู่ก่อนแล้ว เขาตั้งใจจะไม่รบกวนเธอ แต่ขณะที่นั่งหันหน้ากลับมองดูผนังไม้ฝั่งเธอกระดกขึ้นเล็กน้อย

ทว่าเธอยังนั่งนิ่ง ไม่ได้แยแสแม้แต่น้อย ใบหน้าเรียบเล็กของเธอมองตรงไปยังตู้ปลาเบื้องหน้า รวากับกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง หรือไม่สายตาเธอก็กำลังมองเลยไปยังผนังกระดานไม้ฝั่งตรงข้ามที่กันปิดโซนจัดแสดงแมงกะพรุน พร้อมป้ายติดว่าอยู่ระหว่างปรับปรุง

เขาจำได้ว่า ก่อนหน้านี้มีข่าวเรื่องกระจกตู้ปลาของพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำแห่งนี้แตกแล้ว แต่ไม่ได้ระบุว่า เป็นพื้นที่ส่วนไหน ในข่าวบอกเพียงว่า เหตุเกิดช่วงกลางดึกหลังเวลาปิดทำการ นอกเหนือจากนั้นไม่มีข้อมูลเรื่องสาเหตุ ความเสียหายต่อสัตว์น้ำหรือทรัพย์สินอื่นใด นับครั้งไม่ถ้วนที่เขาได้เข้าไปในโซนที่ถูกปิดตายนั้น ยืนจ้องตู้กระจกสีน้ำเงินเข้มท่ามกลางความมืดสนิท มองชีวิตกระจัดจ้อยร้ายระบ่า เคลื่อนไหวอย่างแซมซ่าน่าพิศวง รยางค์เรียวยาวของพวกมันพลิวเอื้อย ลำตัวโปร่งใสหุบและปานเป็นจังหวะสม่ำเสมอไม่เร่งรีบแต่ทว่ามั่นคง สาวน้อยที่เคยมากับเขาชอบมันมาก มากเสียจนยอมมอบชีวิตให้ในช่วงสายของวันธรรมดาวันหนึ่ง

ขณะที่เขากำลังนอนเผลอมาไม่ถึงสติ ลูกสาววัยห้าขวบค่อยๆ หายใจเอาน้ำเข้าปอดไปที่ละน้อย แกว่งเท้าเล็กๆ ไปมา เด็กที่อยู่ในเหตุการณ์เล่าว่าพวกเขาชวนมาเล่นกันที่ชายหาด ในระหว่างที่น้ำลงเธอก็เห็นแมงกะพรุนตัวหนึ่งเกยอยู่บนพื้นทราย ความคิดตามประสาหวังให้มันได้กลับสู่ทะเลก่อนจะโดนแดดแผดเผา

สาวน้อยใช้มือเล็กๆ ตักทรายรอบๆ นั้นขึ้น โอบอุ้มเจ้าแมงกะพรุนเล็กจ้อยด้วยเกะหลวยฟ้าเท่าฝ่ามือเธอ แล้วจำลองเท้าเข้าหาเกลียวคลื่น เธอช่วยชีวิตมันไว้ได้ แต่ก็แลกมาด้วยอีกชีวิต มันเป็นอุบัติเหตุทุ่นะครับ อย่าโทษตัวเองเลย เจ้าหน้าที่กู้ภัยพยายามปลอบเขาขณะกอดร่างลูกสาวเอาไว้แนบอก เขาสบถคำ รั้าให้ไม่ยอมหยุด แอ้งกระตะตริงนี้ตายกันทุกปี ชาวบ้านคนหนึ่งส่ายหน้า บอกเป็นนัยว่าก็แค่ศพๆ หนึ่ง แล้วเดี๋ยวก็ตายอีก คำพูดนี้เสียดสีลึกลงในใจ มันก้องสะท้อนไปมาแม้วันที่นึกถึงนี้

เวลาอาจเยียวยาความเจ็บปวดได้ แต่ไม่อาจทำให้ลืม สายตาเขายังจับจ้องอยู่ที่ความมืดหลังกระดานแผ่นนั้น เจ้าแมงกะพรุนพาสาวน้อยของเขาไปอยู่ไหนไหน ใช้หลังกระดานไม้ที่นั่นรีเป่านะ ใจเขาอยากลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ซอกที่

ปิดไม่มิดนั้น แต่กำลังขยับยังไม่ดีขึ้น แล้วหญิงสาวผมแดงก็เอ่ยเสียงเรียบ น้ำเสียงชวนคุย

“คุณมาเพราะอยากดูแมงกะพรุนเหมือนกันหรือคะ” เขาหันไปยิ้มกว้างพร้อมกับพยักหน้า

“แบบนี้ก็เสียเที่ยวเลยนะคะ ฉันก็ตั้งใจมาเพราะอยากบอกลาพวกมันเหมือนกันคะ” เกิดความเงิบขึ้นครู่หนึ่ง

“จะว่าไปรู้สึกใจหายเหมือนกันนะคะ ไม่รู้ว่าคุณเป็นด้วยไหม” เธอพูดต่อ

“ฉันนะมีความทรงจำกับที่นี่เต็มไปหมดตั้งแต่เด็กจนโตเลยคะ คุณพ่อฉันเคยเป็นพนักงานรักษาความสะอาดที่นี่ สมัยยังเฟื่องฟูอยู่นะคะ ยุคนั้นมีแต่เพื่อนอีกจ่าที่ฉันได้มาที่นี่บ่อยๆ ได้ดูโชว์ให้อาหารปลาจนจำตำแหน่งการว่ายน้ำของนักประดาน้ำได้ขึ้นใจ รู้ว่าปลากะรังหัวโขนพรางตัวอยู่ชอกมุมไหนของตู้ ช่วงเวลาไหนที่ปลาเสียวขนพ่นน้ำที่สุด พวกปลิงทะเลจะถ่ายทรายออกจากท้องตอนไหนบ้าง ฉันรู้กระทั่งว่า ปลาก็อายเป็นเหมือนกันเวลาถูกจ้องนานๆ แต่มีครั้งหนึ่งที่แม้แต่ตัวฉันเองก็ยังประหลาดใจฉันรู้เวลาคลอดของปลากระเบนนกแบบแม่นยำมากเลยคะ” เธอหมายถึงรู้เวลาตอนมันตกลูกหรือ เขาพูดทวนเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“ใช่คะ ตอนนั้นฉันกำลังนั่งมองไฟสลัปสีในตู้แมงกะพรุนพระจันทร์อยู่ จู่ๆ ก็รู้สึกขึ้นมาว่า เวลานี้แหละ สมาชิกใหม่กำลังจะเผยโฉมแล้ว ก็เลยวิ่งมารอที่อุโมงค์ปลา มันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็ได้คะ แต่มันก็เกิดขึ้นจริง ทางเล็กๆ ของเจ้ากระเบนน้อยโผล่ออกมาก่อน แล้วตัวก็แยกขาดจากแม่ของมัน แล้วเจ้าตัวน้อยก็แหวกว่ายตามแม่ของมันทันทีเลยคะ ฉันกลายเป็นสักขีพยานแห่งชีวิตไปโดยปริยาย วินาทีที่ได้เห็นชีวิตเกิดใหม่มันยอดเยี่ยมมากจริงๆ นะคะ” เธอพูดพร้อมหันมายิ้ม

“แต่พอหลังจากนั้นไม่กี่วันมันก็ตาย ผู้ดูแลบอกว่าร่างกายของมันไม่สมบูรณ์ดี เลยทนสภาพแวดล้อมไม่ไหว เป็นแบบนี้จริงๆ รีบล่าก็ไม่รู้จะคะ ความตายเป็นเรื่องเดียวในพิพิธภัณฑ์นี้ที่ฉันไม่เคยรู้และไม่รู้ล่วงหน้า หลังเหตุการณ์นั้น ทุกครั้งที่ฉันเห็นแม่กระเบนว่ายวนในอุโมงค์ มันรู้สึกเหมือนมีบางอย่างกรีดลงในใจ ไม่ได้เจ็บปวดทรมานแต่มันว่างเปล่าอย่างบอกไม่ถูกนะคะ” เธอหยุดเล่า ตาจ้องมองตู้กระจกเบื้องหน้าราวกับกำลังค้นหาความว่างเปล่าในความว่างเปล่าอีกที

เขานึกถึงหลายปีก่อน ในวันครบรอบวันตายของลูกสาว เช้าวันนั้นเขาออกจากบ้านเพื่อมุ่งหน้าไปยังสุสาน ในมือถือดอกกลีบลีล่อหนึ่ง ขณะที่กำลังเดินถึงหลุมศพ สายตาก็เหลือบไปเห็นร่างสองร่าง เธอมาพร้อมกับคนรักใหม่ ที่แรกเขาชะงักเท่า ลังเลว่าควรก้าวต่อไปหรือถอยกลับดี แต่ระหว่างที่กำลังตัดสินใจ เธอก็หันมาเห็น เขาทำที่เอ่ยทักเธอก่อน

วันนั้นคำพูดระหว่างเรามีเพียงคำทักทาย ความเป็นครอบครัวของเราสิ้นสุดลงอย่างรวดเร็ว ก่อนการจากไปของลูกสาวไม่ถึงครึ่งเดือน ตลอดเวลาเจ็ดปีไม่มีความหมาย เขาไม่อยากโทษเธอ ไม่ใช่ความผิดของเธอ เมื่อโอกาสที่ดีกว่า เธอย่อมต้องคว้ามมันไว้ นั่นเป็นการสูญเสียครั้งแรกในชีวิตของเขาและอีกครั้ง

ความสูญเสียพรากเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเขาในชั่วพริบตา แยกเขาจากความสุขชั่วนิรันดร์ ความว่างเปล่าของเขา

เป็นเช่นนี้

“คุณเคยดูโทรทัศน์บ้างไหมคะ” รุ่ง รุ่ง เธอก็ถามขึ้น

“ไม่ครับ ไม่เคยเลย” เขาส่ายหน้าทั้งที่ยังก้มมองพื้น

“สำหรับฉันแล้วมันเป็นการแสดงเพื่อความบันเทิงฝ่ายเดียวนะคะ ในขณะที่ใครคนหนึ่งกำลังทุกข์ทรมาน ยอมเสี่ยงให้ตัวเองห้อมล้อมด้วยเปลวไฟ หมุนเหวี่ยงมันไปมารอบๆ ผู้ชมทั้งหลายกลับกำลังสนุกสนานกับภาพที่เห็นตรงหน้า โดยลืมไปว่า ผู้สร้างความตระการตานี้ ใช้ชีวิตแลกกับความสุขชั่วครู่ชั่วยาม พวกเขาจำได้เพียงภาพประทับใจและผลกำไรความเจ็บปวดไปให้พ้นตัว ในเหตุการณ์เดียวกัน ความทรงจำของคนหนึ่ง จะต่างกับอีกคนลิบลับ ฉันว่ามันไม่ต่างจากเรา เวลาต้องเผชิญหน้ากับความเลวร้ายในชีวิต”

หญิงสาวผมแดงค่อยๆ ลุกขึ้น แล้วเดินเข้าไปใกล้ตู้แสดงพันธุ์ไม้หน้าด้านหน้า

“แต่บางครั้งเราก็เป็นทั้งคนแสดงและผู้ชมในเวลาเดียวกัน เธอหยุดทำ หันมองมาทางเขา รุ่ง รุ่ง ใหม่ว่าปลากะรังหัวโขนซ่อนอยู่ตรงไหน” เธอพูดขณะที่ตายังมองตรงไปยังตู้กระจก

“ตู้นี้มีปลาด้วยเหรอ” เขานึกแปลกใจ

“ใช่ค่ะ อยู่ตรงนี้ไงคะ” เธอชี้นิ้วไปยังกลุ่มปะการังบนก้อนหินกลางตู้

“จริงด้วยแฮะ” ถ้าสังเกตดีๆ จะเห็นว่ามันต่างจากปะการังรอบๆ เขาเกือบดูไม่ออกว่ามันมีชีวิต

“พรางได้เนียนมากๆ ใช่มั้ยคะ”

“เธอเก่งมากเลยนะ ที่เห็นตัวมัน” คราวนี้เธอหันมายิ้ม

“สัญชาตญาณเก่ามันคะ ฉันอยากซ่อนตัวเก่งๆ แบบนี้บ้างจัง” เธอเงยไปสักครู่ แล้วเริ่มพูดต่อ น้ำเสียงราบเรียบเช่นเดิม

“พ่อฉันตายหน้าตู้นี้แหละคะ ตรงที่เท้าฉันเหยียบอยู่ตอนนี้เลย”

“เสียใจด้วยนะ” เขาพูดได้เท่านั้น เธอค้อมหัวเล็กน้อย ยิ้มกว้าง

“ฉันไม่เศร้าแล้วละคะ เรื่องมันนานมากแล้ว แต่ฉันยังจำวันนั้นได้ไม่ลืมเลยนะคะ วันที่เขาตายนะคะ ไม่สิ ตอนที่เขาตายฉันเองก็อยู่ด้วย นั่งมองเขาขาดใจตายไปตรงหน้า ตอนนั้นฉันทำอะไรไม่ถูก ไม่ได้ร้องออกมาด้วยซ้ำ ได้แต่นั่งเฝ้าร่างพ่อไว้ จนกระทั่งเช้าของอีกวัน ฉันถึงเข้าใจว่าพ่อทิ้งฉันไปอีกคน วันนั้นเป็นช่วงหยุดยาว พ่อต้องอยู่ทำงาน ดึกกว่าทุกคืน เขาเลือกทำความสะอาดห้องนี้เป็นห้องสุดท้าย ฉันกำลังหมกตัวอยู่ในโชนแมงกะพรุน จับจ้องความเข้มซ้ำประดาไม้ของพวกมัน ลากนิ้วไปตามชีวิต พอหันมาอีกที ก็เห็นพ่อล้มฟุบลงกับพื้น ฉันวิ่งเข้ามาหาพ่อ ภาพที่

เห็นคือพ่อกำลังนอนหงาย น้ำตาไหลอาบแก้ม หลับตา ร้องไห้อย่างเจี๊ยบงัน ในมือข้างขวากำเจ้าปลากะรังไว้แน่น ตอนนั้นฉันตื่นตกใจเกินกว่าจะเข้าใจและทำอะไรถูก ได้แสงริบหรี่ ฉันได้แต่จ้องมองพ่อเหมือนที่จ้องมองปลาในตู้พวกนั้น ตลอดทั้งคืนนั้นฉันไม่ได้ร้องออกมาแม้แต่ครั้งเดียว ฉันเก่งใช่ไหมคะ”

เธอก้าวย้อนกลับมาที่มานั่ง

“พอเช้าอีกวัน พวกเขาก็ติดต่อให้แม่มารับฉันไปอยู่ด้วย แต่แม่ไม่ยอมมา สุดท้ายฉันเลยถูกส่งไปอยู่กับหน่วยงาน ตามที่เห็นสมควร”

แวบหนึ่งเขาคิดว่า ตัวเองเห็นหยาดน้ำที่หางตาเธอ

“ขอโทษด้วยนะคะที่เล่าเรื่องแย่ๆ แบบนี้ให้คุณฟัง”

“ไม่เลยครับ ไม่เลย” เขาพูดออกมาได้แค่นั้น ไม่มีถ้อยคำปลอบใจอื่นใดอีก เขาอยากพูดมากกว่านั้น แต่คิดได้เท่านี้ เราต่างก็เป็นนักรบไฟเหมือนอย่างที่เขาว่านั่นแหละ เขาคิด แต่ไม่ได้พูดมันออกไป ปลอบโยนให้ความเจี๊ยบทำงาน เวลาอาจเยียวยาได้ แต่ไม่ช่วยให้ลืม แล้วเธอก็ทำลายความเจี๊ยบนั้น

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ” เธอกล่าวลา

“ยังมีอีกหลายคู่ที่ยังต้องไปทักทายและบอกลากัน ขอขอบคุณมากนะคะที่สละเวลาฟังเรื่องราวของฉัน” เธอผลิยิ้ม “ไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมฉันถึงเล่าอะไรต่อมิอะไรให้คุณฟังตั้งมากมาย” เธอหันไปมองทางตู้ปลากะรัง หรือกำลังตั้งใจมองโซนแมงกะพรุนที่ถูกปิดตายอีกครั้งเขาก็ไม่แน่ใจ แล้วเธอก็ก้าวยวลาบหายไปในพายุเสียงเพลงล่องสู่อันจัดแสดงอื่น เขารู้สึกได้ว่า อาการชาที่ขาหายสนิทแล้ว จึงค่อยๆ ชันตัวลุกยืน ถ่าน้ำหนักไปที่ไม้เท้า

หมดธุระกับที่นี่แล้ว รู้สึกผิดหวังเล็กน้อยที่ไม่ได้เข้าไปเห็นอดีตกาลของลูกสาวอีกครั้ง แต่เชื่อว่าแม้แต่เราที่ผิดหวัง เขาคิด แล้วเดินย้อนกลับไปยังอุโมงค์ ขณะกำลังก้าวผ่านบรรดาฝูงปลาที่รายล้อม เขาหยุดเดิน เงยหน้าขึ้นมอง กระเบนนกตัวหนึ่งที่กำลังว่ายโฉบผ่านเหนือหัวเขาไป ประหนึ่งนกแหวกว่ายเวียงฟ้า

มันจะใช้แม่กระเบนตัวนั้นรีเปล่านะ เขาคิด แล้วก้มหน้าสาวเท้าต่อไปตามทาง